

Единъ день му тя каза: „Нажалявате мя звѣре: Искала бяхъ да можъ да ся оженъ за васъ, но съмъ твърдъ искренна да ви веднѣжъ за секога увѣрѣ, че туй неможе да бѣде никога: но щѣ ви бѣдѣ секога пріятелка, постарайте ся да ся задоволите съ туй. — Твърдъ добръ, повтори звѣрътъ: Праведно ся прѣдавамъ на туй, защото знаѣ че съмъ много страшенъ, но вы твърдъ обычамъ; между туй, държѣ себе си за честитъ че обичате да останете тука. Обѣщайте ми ся че нема никога да мя оставите.“ Хубавка ся изчървѣ на тѣзи думы; тя бѣше видѣла въ оглѣдалото си, че баща ѝ бѣше боленъ отъ тѣгѣ като ѣ бѣше изгубилъ, а тя желаше да го види пакъ. „Можъ да ви ся обѣщаѣ за да вы неоставѣ никога; но много желанъ да видѣ пакъ баща си, и ако ми откажете туй задоволство, ще направите да умрѣ отъ жалъ. — По-добръ обычамъ азъ да умрѣ, рече страшилото, отколкото да ви причинѣ тѣгѣ; щѣ вы испратѣ при баща ви; ще постоите тамо, а вашійтъ горкый звѣръ ще умрѣ отъ жалбѣ за васъ. — Не! му каза Хубавка, плачешкомъ, твърдъ вы обычамъ и неискамъ да ви причинѣ смъртътъ. Обричамъ ви ся че щѣ ся завърнѣ въ осемъ дни; вый ми дадохте да видѣ, че сестрытъ ми сѣ ся оженили, и че братіята ми сѣ отишли на бой; баща ми останалъ самъ самичѣкъ, прѣтърпѣте да останѣ при него една седмица. — Вый ще бѣдете тамо ютре рано, рече звѣрътъ, но подѣщайте ся на обѣщаніето си.

Когато ще поискате да ся завърнете, като ще си лѣгнете, турнете само пръстена си възъ масѣтъ. Събогомъ Хубавко.“ Звѣрътъ, като изговараше тѣзи думы, спорѣдъ обычая си въздѣхиваше, а Хубавка, съвсѣмъ нажелена, че го бѣше наскърбила, си